

MINISTERIE VAN VREDE EN SAMENHORIGHEID

MENSHEIDS-boulevard , 1
1111 STAD VAN VERBEELDING

13 december 2025

Aan alle mensen en...aan alle mensen,
Kerstliederen en Oorlogstaal – een onhoudbare tegenstelling.

Lieve bewoner van de Aarde,

Antwerpen werd vandaag een tijdlang afgesloten. Niet omwille van gevaar, maar omdat er **te veel mensen aan het kerstshoppen waren.**

In de straten en winkels klinkt de ene versie na de andere van *vrede op aarde, voor mensen van goede wil.*

De stad baadt in licht, kooplust en muziek. Kerstmis nadert.

Maar tegelijk — en dit is nauwelijks nog te ontkennen — spreken onze politieke leiders **bijna uitsluitend over oorlog.** Over bewapening. Over escalatie. Over vijandsbeelden.

En vreemd genoeg... **we lijken het niet meer te horen.**

Hoe kan dit naast elkaar bestaan?

Hoe kunnen we kerstliederen consumeren terwijl oorlogstaal genormaliseerd wordt?

Waar is het verzet?

Waar is onze stem?

Waarom slikken we dit discours alsof het onvermijdelijk is, alsof oorlog een natuurwet zou zijn?

Waarom laten we toe dat gesprekken, diplomatie en menselijkheid worden weggezet als zwakte — terwijl precies dát ooit beschaving heeft voortgebracht?

Ja, wapens brengen geld op.

Diplomatie kost tijd, moed, zelfbeheersing en het vermogen om de ander als mens te blijven zien.

Maar **moeilijk betekent niet onmogelijk** — het betekent noodzakelijk.

Willen we werkelijk dat alles vernietigd wordt? Willen we echt dat samenlevingen uit elkaar gerukt worden, families verscheurd, generaties vergiftigd met angst en vijanddenken?

Waar is het gezonde verstand gebleven?

Ik geloof dat er iets anders mogelijk is:

een **golf van positief verzet**.

Een duidelijk, helder “nee”:

Dit willen wij niet. Wij kiezen voor vrede. Wij kiezen voor samenhang. Wij weigeren het oorlogsverhaal.

Het dominante oorlogs-naratief is geen realisme.

Het is **waan**, gevoed door angst, macht en winst.

Het enige werkelijke tegenwape is **positiviteit en broederlijkheid** — ook tegenover wie anders denkt, anders leeft, of ons niet ligt. Anders-zijn is geen vijandschap.

Misschien noemt men dit naïef.

Maar wat is naïviteit werkelijk?

Naïviteit is soms niets anders dan **de moed om het eenvoudige, het waarachtige en het onschuldige ernstig te nemen** — zoals een kind dat doet, vóór het geleerd heeft om te haten.

Alle conflicten in de wereld teren op hetzelfde oude mechanisme:

oog om oog, tand om tand.

Het enige geneesmiddel daartegen is **vergeving**.

En hier keren we terug naar Kerstmis.

Misschien zijn we vergeten waar dit feest werkelijk over gaat.

Ongeveer tweeduizend jaar geleden werd er een **nieuw principe** in de wereld gezet:

liefde in plaats van vergelding,

vergeving in plaats van wraak,

menselijkheid in plaats van macht.

Dat is geen sentimentaliteit.

Het is een historische vaststelling: **het oude brengt steeds opnieuw oorlog, vernietiging en afbraak**. Het nieuwe vraagt moed, maar bouwt toekomst.

Daarom is dit mijn boodschap — aan iedereen, en in het bijzonder aan politici en gezagsdragers:

Stop met het oorlogszuchtige gespin.

Het is nutteloos. Het is gevaarlijk. Het is onmenselijk.

Laat ons opnieuw ruimte maken voor wat werkelijk draagt.

Misschien worden we dan weer vrij om de ware betekenis van Kerstmis te begrijpen —

en er eindelijk naar te handelen.

Dit is mijn diepe bekommernis.

En ik vraag:

zeg het verder, en verder, en verder.

Johannes Weyens, een bekommerd mens.